

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/171/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713209574
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3713209574.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľov 1/ R. E., bytom P. P. č. 3, P. V. a 2/ C.. R. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. XXXX/XXX, P. V., obe zastúpené Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Plačko, s.r.o., Nám. A. Hlinku 29/34, Považská Bystrica proti odporcovi RAVEN, a.s., IČO: 31595804 so sídlom Považská Bystrica, Šoltésovej 420/2, zastúpenému AK Štrbáň s.r.o. so sídlom Púchov, Ul.I. mája 1455/5, na návrh odporcu o obnovu konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/68/2010, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 07. novembra 2013 č.k. 4C/192/2013 -80, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** nahradiť trovy odvolacieho konania navrhovateľom 1/ a 2/ vo výške 69,91 eur spoločne a nerozdielne zaplatením advokátovi navrhovateľov JUDr. Jozef Plačko, s.r.o., do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh odporcu (v napadnutom rozhodnutí označovaného ako navrhovateľ) na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4C/68/2010 a zároveň mu uložil povinnosť nahradiť navrhovateľom 1/ a 2/ (v napadnutom rozhodnutí označovaní ako odporcovia 1/ a 2/) ako trovy právneho zastúpenia vo výške 135,78 Eur na účet ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Vec právne posúdil podľa § 228 ods. 1 písm. a) a b), ods. 3, § 230 ods. 1, 2 písm. a) a b) O.s.p.. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 30.6.2011 č. k. 4C/68/2010-263 bola odporcovi uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/ a 2/, každému čiastku 2.143,87 Eur s prísl. titulom náhrady za užívanie pozemkov. Predmetný rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, 28.8.2012 sp. zn. 17Co 367/2011. Zároveň rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/,2/ titulom trov konania sumu 291,- Eur a titulom trov právneho zastúpenia sumu 1 818,93 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, pričom samostatným uznesením zo dňa 30.6.2011 č.k. 4C/ 68/2010-262 konanie v časti o zaplatenie 567,42 Eur zastavil. Súdny prvý i druhý stupňa pri rozhodovaní vychádzali zo záverov znaleckého posudku vypracovaného Ing. M. č. 41/2011. Navrhovaný dôkaz v podobe kontrolného znaleckého dokazovania nenariadil prvostupňový ani odvolací súd, ktorý konštatoval, že závery znalkyne Ing. M., ako aj odôvodnenie znaleckého posudku sú vierohodné a uspokojivé, a nezistil tak žiaden dôvod pre nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania. V danom prípade odporca svoj návrh na obnovu konania odôvodňoval tým, že v konaní sp.zn. 7C 158/2011 bol dňa 09.04.2013 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva ŽU v Žiline znalecký posudok č. 92/2013, ktorý určil bezdôvodné obohatenie, analogicky cenu nájmu, oveľa nižšiu, než ktorá bola určená znaleckým posudkom Ing. Z. M., a že už v pôvodnom konaní t.j. v konaní sp.zn. 4C/68/2010 žiadal konajúce súdy, aby bolo vykonané kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré však napriek tomu nariadené nebolo. Súd prvého stupňa sa stotožnil s názorom navrhovateľov, že podmienkou úspešného uplatnenia dôvodu obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. a), b) O.s.p. je to, že takýto dôkaz, ktorý by mohol

privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, musel už v čase pôvodného konania objektívne existovať. Túto podmienku v danom prípade za splnenú nepovažoval, keďže pôvodné konanie bolo právoplatne skončené dňa 06.09.2012 a znalecký posudok č. 92/2013, vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline (ďalej len USI v Žiline), existoval až dňa 09.04.2013. Podľa názoru súdu prvého stupňa tak dôvodom obnovy konania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do vyhlásenia rozhodnutia súdom, pričom skutočnosti, ktoré nastali až po tom čase, nemôžu byť spôsobilým dôvodom obnovy konania, pretože k nim nemohol súd v čase vyhlásenia rozhodnutia prihladať. Vychádzal z toho, že skutočnosť, že oba konajúce súdy nepovažovali za potrebné nariadiť v pôvodnom konaní kontrolné znalecké dokazovanie, nemôže byť dôvodom pre povolenie obnovy konania, nakoľko je v kompetencii súdu rozhodnúť o tom, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nie, a to podľa svojej úvahy a po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti. Súd prvého stupňa uviedol, že nové dôkazy sú spôsobilým dôvodom obnovy konania vtedy, ak je nimi možné preukázať právne spôsobilú skutočnosť, ktorá môže privodiť pre účastníka, ktorý podáva návrh na obnovu konania, priaznivejšie rozhodnutie vo veci a ktoré napriek tomu, že v čase pôvodného konania objektívne existovali, bez svojej viny nemohol použiť, napr. pretože o nich nevedel a ani inak z procesného hľadiska nezavinil nesplnenie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznú povinnosť. Keďže však znalecký posudok USI v Žiline č. 92/2013, ktorý odporca označil ako dôkaz, ktorý by mal privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, v čase pôvodného konania a rozhodovania neexistoval, súd prvého stupňa návrh odporcu na obnovu konania zamietol ako nedôvodný, a to aj vo vzťahu ku konaniu o trovách konania vzhľadom na to, že rozhodnutie o nich je viazané na výsledok vo veci samej.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie odporca, ktorý navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súdu prvého stupňa vytykal nesprávne právne posúdenie veci. Podľa jeho názoru s prihliadnutím na § 228 O.s.p. znalecký posudok zo dňa 09.04.2013 vypracovaný USI v Žiline, nepochybne predstavuje novú skutočnosť, resp. dôkaz, ktorú bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, keďže súdy navrhované kontrolné znalecké dokazovanie nenariadili, pričom takáto skutočnosť, resp. dôkaz nesporne môže pre neho privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Odporca poukázal na skutkovú a právnu súvislosť medzi znaleckým posudkom USI v Žiline č. 92/2013 a posudkom znalkyne Ing. M. č. 41/2011 v pôvodnom konaní, keďže predmetom posúdenia bola v oboch prípadoch hodnota nájmu a analogicky aj výška bezdôvodného obohatenia za užívanie dotknutých pozemkov. Poukázal na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 20. februára 2013 č. k. 17Co/197/2012-516, v ktorom sa uvádza, že jedine kontrolným znaleckým dokazovaním, resp. stanovením iného znaleckého subjektu, ktorý by bol spôsobilý porovnať jednotlivé závery znaleckých posudkov, možno exaktne dospieť k výslednej výške bezdôvodného obohatenia. Odporca je toho názoru, že znalecký posudok vypracovaný USI v Žiline predstavuje novú právnu skutočnosť, resp. dôkaz, ktorý nemohol, objektívne posudzované, bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní práve z dôvodu, že súdy prejednávajúce danú vec na prvom a druhom stupni nevyhoveli jeho návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania, hoci sa vykonania takéhoto dôkazu domáhal. Po právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania sa odporca domáhal, aby súd vec znova prejednal a rozhodol tak, že odporca by bol zaviazaný navrhovateľom zaplatiť bezdôvodné obohatenie vo výške 1,55 Eur/m²/ročne za obdobie od 23.04.2008 do 23.04.2010 ako náhradu za užívanie dotknutých nehnuteľností podľa výšky ich spoluvlastníckych podielov, čím by pre prípad povolenia obnovy konania nepochybne doznal podstatne menšej ujmy na svojom vlastníckom práve k peňažným prostriedkom, ktoré musel vynaložiť ako náhradu titulom bezdôvodného obohatenia. Napadnutým uznesením bolo porušené jeho vlastnícke právo k predmetným peňažným prostriedkom. Podľa odporcu tu dochádza k reálnej konkurencii jeho vlastníckeho práva k týmto peňažným prostriedkom s vlastníckym právom navrhovateľov k dotknutým nehnuteľnostiam, čo odôvodňuje interpretáciu dotknutých ustanovení O.s.p. , najmä jeho ustanovenia § 228 ústavne konformne (súladne). Takáto ústavne konformná interpretácia však pri rozhodovaní súdu prvého stupňa zjavne absentuje.

K odvolaniu sa vyjadrili navrhovatelia 1/ a 2/. Tí navrhli napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správne, a priznať im náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 98,16 Eur . Uviedli, že trvajú na svojich argumentoch tak, ako boli uvedené v ich písomnom vyjadrení a ako boli prezentované na pojednávaní nariadenom prvostupňovým súdom. Poukázali na to, že pochybnosti o výške bezdôvodného obohatenia má len navrhovateľ a nie súdy, ktoré svoje právne a skutkové úvahy uviedli v odôvodneniach právoplatných rozsudkov. Žiaden účastník konania nemá právny nárok na nariadenie znaleckého dokazovania. Určenie výšky bezdôvodného obohatenia

je právnou otázkou, ktorú rieši súd na základe vlastnej úvahy a nejedná sa o exaktnú kategóriu, ktorú je možné špecifikovať len na základe znaleckého posudku, ktorý navyše predstavuje len jeden z možných dôkazov. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v právnej veci vedenej pod sp. zn. 6 Obo/306/2005. V pôvodnom konaní Okresného súdu Považská Bystrica pod sp.zn. 4C/68/2010 bola výška bezdôvodného obohatenia určená na základe záverov znaleckého dokazovania. Súdom prvého stupňa ustanovená znalkyňa Ing. Z. M. pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala z účastníkmi konania predloženej sumy dôkazov a z vlastných poznatkov znalca. Prípadné nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania bolo aj v odvolacom konaní vyhodnotené ako nadbytočné.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec v intenciách § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že uznesenie okresného súdu je správne, a preto je potrebné ho potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p.. O odvolaní odporcu rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať.

V preskúmvanej veci odvolací súd zistil, že uznesenie súdu prvého stupňa vychádza zo správneho skutkového a právneho záveru, je odôvodnené podľa kritérií v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p., správne a presvedčivo, preto sa odvolací súd stotožňuje s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 228 ods. 1 písm. O.s.p. právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak

a) sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

b) možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci,

c) bolo rozhodnuté v jeho neprospech v dôsledku trestného činu sudcu,

d) Európsky súd pre ľudské práva rozhodol alebo dospel vo svojom rozsudku k záveru, že rozhodnutím súdu alebo konaním, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody účastníka konania a závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným primeraným finančným zadošťačením,

e) je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev,

f) možnosť jeho preskúmania vyplýva z osobitného predpisu v súvislosti s uznaním alebo výkonom rozhodnutia slovenského súdu v inom členskom štáte Európskej únie.

Podľa § 234 ods. 1 O.s.p. návrh na obnovu konania súd uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí.

Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno za podmienok ustanovených v zákone dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy; na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozsudku napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 O.s.p. (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 15/2000).

Konanie o obnove prebieha v dvoch fázach. V prvej z nich (iudicium rescindens) súd skúma, či je obnova konania procesne prípustná; návrhu na obnovu konania v tejto fáze súd buď vyhovie alebo ho zamietne. Druhá fáza (iudicium rescissorium) predstavuje nové prerokovanie a rozhodnutie vo veci. Jedným z predpokladov procesnej prípustnosti návrhu na obnovu konania, na ktoré sa zameriava súd v prvej z uvedených fáz, je medziiným existencia skutočností, rozhodnutí alebo dôkazov, ktoré ten, kto navrhuje obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. a/ O.s.p.), a ďalej možnosť vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 221 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Použitie dôkazov zo strany účastníka spočíva v tom, či účastník splnil zákonom mu uloženú povinnosť (§ 101 ods.1 O.s.p.) prispieť k tomu, aby bol dosiahnutý účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne označí všetky potrebné dôkazné prostriedky. Okolnosť, či súd tieto dôkazy vykonal a či z nich vyvodil zistenie skutkového stavu pre svoje rozhodnutie, neznamená možnosť alebo nemožnosť účastníka použiť dôkazy v konaní. Pri inom výklade znenia, obsahu a účelu ustanovenia § 228 ods. 1 písm. a) O.s.p. by sa totiž cestou obnovy konania mohol domáhať revízie právoplatne skončeného súdneho konania každý účastník, ktorého dôkazným návrhom nebolo vyhovené, hoci súd tieto dôkazy (či právom alebo neprávom) nepokladal za rozhodujúce, a preto ich nevykonával. Takto by totiž obnova konania plnila účel iného mimoriadneho opravného prostriedku. Každý z mimoriadnych opravných prostriedkov je však Občianskym súdnym poriadkom upravený odlišne, aj keď ich spoločným účelom je náprava nesprávneho právoplatného rozhodnutia. Bez ohľadu na to, či dôkazy, ktoré odporca navrhol, mohli alebo nemohli prívodiť pre odporcu priaznivejšie rozhodnutie vo veci samej, nie je daný dôvod obnovy konania podľa ustanovení § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., ak tieto dôkazy boli v konaní už uplatnené.

O možnosť vykonania dôkazov, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p.), ide vtedy, keď účastník v pôvodnom konaní síce označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, avšak ním navrhnuté dôkazy nemohol súd vykonať z dôvodu prekážok objektívneho charakteru. Ustanovenie § 228 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa vzťahuje na prípady, v ktorých účastník konania tieto dôkazy voči súdu v pôvodnom konaní použil (dôkazy označil a navrhol ich vykonanie), nemohli byť ale súdom (ktorý vykonáva dokazovanie - § 122 ods. 1 O.s.p.) vykonané preto, lebo tomu bránila nejaká objektívna prekážka (napr. označený svedok bol neznámeho pobytu, svedok býva v štáte, ktorý odmieta poskytovať právnu pomoc, listina sa stratila a pod.). Tu teda platí, že nemožnosť vykonať dôkaz znamená nemožnosť vykonania dôkazu na strane súdu alebo nemožnosť predloženia dôkazu účastníkom konania. Ani toto ustanovenie nedopadá na prípady, keď súdu bol dôkaz navrhnutý a predložený, ale súd ho nevykonával.

Nemožnosťou použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie súdom v občianskom súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. Nejde tu o prípady nevykonania možného dokazovania súdom o tých skutočnostiach, rozhodnutiach a dôkazoch, ktoré účastníci konania označili, avšak súd ich nepokladal za rozhodujúce, a preto sa k ich dokazovaniu neprikróčilo (viď R 19/1975).

V danej veci z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 30. júna 2011 č.k. 4C/68/2010-263 vyplynulo, že odporca nesúhlasil s cenou nájmu, ako ju určila znalkyňa Ing. M. a a navrhoval doplnenie dokazovania ďalším znalcom, aj kontrolné znalecké dokazovanie znaleckým ústavom z dôvodu, že znalkyňa Ing. M. určila cenu nájmu dotknutých pozemkov inak ako znalec Ing. V. a ako Ing. U. F.. Súd prvého stupňa v pôvodnom konaní navrhované dôkazy nevykonal a dôvody uviedol v odôvodnení citovaného rozsudku. Vychádzajúc z rozsudku odvolacieho súdu (Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.08.2012 č.k. 17Co/267/2011-288) odporca nevykonanie požadovaného kontrolného znaleckého dokazovania uplatnil ako odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a d/ O.s.p.. Odvolací súd sa s danou odvolacou námietkou vysporiadal, a uviedol, že závery znalkyne ako aj odôvodnenie znaleckého posudku opodstatnene považoval súd prvého stupňa za tak správne, a to aj v spojitosti s výsledkami konania v obdobných veciach, že nezistil dôvod na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania. V preskúmvanej veci súd prvého stupňa nezistil odporca v podanom odvolaní

ani konkrétne nepoukazuje na žiadnu skutočnosť, ktorá by mohla zaväziť pri hodnotení znaleckého posudku Ing. Z. M..

Možno teda zhrnúť, že odporca i v konaní o jeho návrhu na obnovu konania vo veci samej poukazoval len na tie dôkazy, ktoré už vo veci samej navrhol, pričom u žiadneho z navrhnutých dôkazov ani netvrdil, že by v pôvodnom konaní vykonaný byť nemohol pre prekážku objektívneho charakteru. Ide teda o prípad nevykonania navrhovaného dôkazu z dôvodu, že ho súd považoval pre právne posúdenie veci za nepotrebný. Takáto skutočnosť resp. dôkaz potom nespĺňa podmienku prípustnosti obnovy konania a to, že by šlo o skutočnosť alebo dôkaz „nový“. Za tohto stavu vzhľadom na vyššie uvedený výklad relevantných zákonných ustanovení dospel odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa k záveru, že žiadny z uvedených dôvodov obnovy konania nie je v danej veci daný.

Z uznesenia súdu prvého stupňa nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa dostatočne predstavil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k zamietnutiu návrhu, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdené.

Za správny považoval odvolací súd aj výrok uznesenia súdu prvého stupňa o náhrade trov konania.

V odvolacom konaní boli tiež úspešní navrhovatelia, preto im bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktorý podľa § 151 ods. 1 uplatnili a vyčíslili. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. .

Úspešným navrhovateľom 1/ a 2/ priznal náhradu uplatnených trov odvolacieho konania- trov spoločného právneho zastúpenia voči neúspešnému odporcovi. Náhrada trov konania pozostáva z odmeny advokáta za jeden úkon právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. c/ - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 16.01.2014 vo výške podľa § 11 ods. 1 písm. a/ 61,87 Eur , pri zastúpení dvoch účastníkov podľa § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (2 x 61,87 Eur) - 50%, teda spolu 61,87 Eur , a z náhrady hotových výdavkov advokáta vo výške 8,04 Eur t.j. spolu 69,91 Eur, ktoré je v zmysle § 149 ods. 1 O.s.p. odporca povinný zaplatiť advokátovi navrhovateľov.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .